

FAMILIA.

BUDA-PESTA

22 Iunie st. v.

4 Iuliu st. n.

Va esí joi'a si duminéc'a.

Redacțiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 46.

ANULU XIV.

1878.

Pretinlu pe unu anu 10 fl.

Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Romani'a 2 galbeni.

Merulu fatalu.

— Novela istorica. —

(Urmare.)

Mai nainte de a descrie acea catastrofa, mai avem sè presintâmu dóue persóne, cari vinu în legatura cu acea tragedia.

Un'a este Antiochu eunuchulu, prefectulu curții lui Teodosiu, de unu timpu încóce. Barbatu literatu si mare legislatoru, care a lucratu multu la reviziunea codicelui Teodosianu, si pentru acea erá bine vedíutu de ímperatulu, promovându-lu la prefectur'a curții. Înaintatu în etate, plesíu pe capu, nu avea ceva esterioru placutu. Si pe câtu erá de învetiatu, pe atátu de viclénu si reutaciosu. Dóue crime de statutu i apesau sufletulu peccatosu, un'a: grecu fiindu, conspirá în ascensu la restaurarea Bizantiei cu firm'a grecésca, în loculu firmei romane, si pentru aceea se bucurá de caderea părții apusene a imperiului. Cetateanici odata n'a numit'o cu poporulu, Rom'a nóua, ba nici chiar Constantinopolu, ci numai Bizantiu. Alt'a: egoistu mare, cu o lacomía nespusa dupa bani, unic'a pasiune avea, sè defraudeze vistier'a statului.

Cealalta persóna, Paulinu filosofulu, contrastulu lui Antiochu, barbatu asemenea cualificatu, dar onestu si sinceru. Latinu de nascere, doriá împreuna cu Pulcheria, unificarea imperiului Romanu. Elu erá profesorulu în Octogonu, si pentru virtutíle sale, — bineprimitu la curtea lui Teodosiu.

Atenais-Eudoxia la prim'a convenire cu Antiochu, a simțitu o antipatia catra elu. Simtiulu ei finu a aflatu pe demonulu în elu, si cu câtu mai tare se tèreiá lingusitorulu naintea ei, cu atât'a mai tare îl dispretíuiá, dar tacea.

Elu meritá dispretíulu ei si din o cauza necunoscuta de ímperatés'a. Elu a fost, carele contra svaltulu Pulcheriei, îndemnase într'unu róndu pe Teodosiu sè cumpere pacea cu aurulu dela Huni, cu care ocaziune a însielatu si pe ímperatulu seu si pe Huni, căci pentru o parte mare din sum'a de galbeni, a aretatu Hunilor calea spre Rom'a cea vechia, unde aru fi gradinele hesperidelor, în cari crescú mere de aurulu. Si apoi facea reclamu pentru sine cá mentorulu alu imperiului.

Paulinu, onestulu si sincerulu barbatu, omu cu familia si cu caracterulu, erá preferítulu de catra ímperatés'a intru atâta, încátu în órele lui libere trebuia sè confereze cu ea, care acum dupa ce renuciá la sperantí'a de a mai avé prunci, deveni cu totul selava studiului.

Studiulu adêncu a lui Paulinu l'a recunoscutu ímperatés'a cu ocaziunea unui prândíu de curte, la care si elu a fost invítatu.

— Cum s'a inventatu scrisórea cu litere? — întrebá ímperatés'a.

Paulinu a fost gata cu respunsulu:

— Înalta Dómna! cea d'ântâia scrisóre au fost ímpuneturile acului, si celu d'ântâiu pergamenu, pelea omului víu.

Toti privira la Paulinu cu curiositate.

— Cum asíá? — întrebá Atenais-Eudoxia.

— Când a ajunsu Alecsandru celu mare la ríulu Ganges, i-a cadíutu în mâni unu prisionerulu de frunte indianu, acarui pele erá înzestrata tóta cu figuri ímpunse. Întrebându-lu ce însemnéza acele figure tetovate? i s'a datu respunsulu: „Astfel se tiparescu faptele eroice din timpii cei mai vechi!“

— Despre ce si Moise scríe, opríndu pe israiliti dela atari fapte, — observá Teodosiu.

— Asiá este, — continuá Paulinu. — Astadi, lauda Provedintiei, avem litere si pergamenu, cu cari usóru putem descrie ori ce.

Atât'a fu de ajunsu cá Paulin sè-si câstige stim'a cea mai mare a ímperatesei.

Din Paulinu aflá ea, cá în Octogonu se pastréza poesíile lui Omeru, Iliad'a si Odissea. Cu ce doru, cu ce zelulu, se apucá ea în societatea lui Paulinu, a desfasurá acele scrissori si a descifrá versurile.

Dar avea si alta ocupatiune literaria în societatea lui Paulinu.

Învíngêndu Teodosiu pe Persi în Adjabene lângaga Tigru, ea i dedicá o panegirica scrisa de mân'a ei, dar punctu de punctu o conferiá cu învetiatulu Paulinu, fireșce pastrându secretulu celu mai mare, pentru suprínderea lui Teodosiu.

Acésta preferire a lui Paulinu facú sânge reu în eunuchulu Antiochu, caruia Paulinu i stá în cale, si nu putea stórcé aurulu dela ímperatés'a. Pentru acea planuia resbunare.

Si cum începù?

Cá sè aduca pe tiner'a ímperatés'a mai ántâiu în disgracia la Pulcheria, sciíndu cá Pulcheria si-a sustíenutu numai siesi dreptulu la titlulu de „Augusta“, începù a îndemná poporulu sè proclameze pe Atenais-Eudoxia de Augusta.

Si Atenais-Eudoxia?

Care din muritoru, fia câtu de mare filosofu, se póte desbracá de tóta ambitíunea, de totu egoismulu? Vedíéndu mișcarea poporului, díse odata lui Teodosiu:

— Asiá dara cá me iubesci, ímperate?

— Mi se pare.

— Am o rogare!

— Si ce sè fia aceea?

— Eu nu pricepu caus'a, de ce sè nu potú portá

titlulu de „Augusta“, fiindu soǎa ta, si dorindu poporul acést'a?

— Si tu ceri acést'a espresu?

— De buna séma.

— Fia dara, tu meriti acelu titlu; nici Pulcheria nu tí-va denegá.

Si vulpea de Antiochu si-a ajunsu scopulu, dar nu deplinu.

Pulcheria se superá câtva, dar nu din ofensat'a ambitiune.

— E bine iubittii mei, déca la fericirea vóstra numai acelu titlu a lipsitu, fia, mie nu-mi pare reu. Alte titule îndreptátescu pe omu la perfectiune. Mie numai de acea ími pare reu, cá tu Atenais-Eudoxia trecusi cu vederea acést'a. Eu vedu aci unu germene alu ambitiunii, care — furisiându-se mai adéncu în ânima, póte sè strice si mai multu.

— Éra tu Teodosiu, meriti numai într'atâta probozirea mea, încâtu nu te-ai emancipatu inca. Si e târdíu cá unu barbatu de 50 ani sè se emancipeze la óre care independintia, — încheiá Pulcheria cu unu tonu durerosu.

— Pulcheria! — esclamara ambii cu stima.

— Eu abdicu în acestu minutu, iubita Pulcheria, — grabi Atenais.

— Eu ími retragu cuvântulu, — adause Teodosiu.

— Cum? Voiti sè ve espuneti risului publicu? Ha! ha! cum ar ride Antiochu, sè véda atare slabi-tiune în imperatulu si ímperatés'a!

— Antiochu! — esclamara ambii cu mirare.

— Antiochu, Antiochu! acea vulpe vicléna! A lui e oper'a acést'a. Scíu tóte. Nu cugetati, cá eu — retrasa aici — nu me mai interesezu de voi!

Si intru adevèru Pulcheria scíá tóte.

Ea avea pregatite la sine dóue decrete, deci invitá pe Teodosiu a le subscrie.

Teodosiu nu síovai nici decâtu a le subscrie, fára a sci cuprinsulu lor.

Dupa ce le subscrie, Pulcheria le redicá, si cu unu zimbetu nefindatinatu la ea, dete lui Teodosiu celu d'ântâiu decretu sè-lu cetésca.

Teodosiu ceti: „Noi Teodosiu II lipsimu pe sor'a nóstra Pulcheria de titlulu „Augusta“, si o esilámu din tíera!“

Scrissórea cadíu din mân'a lui Teodosiu, si plinu de rusíne ísi plecá ochii în paméntu. Atenais nu scíá ce sè faca de necasu.

— Vedi, vedi, fiulu meu! ce ești tu în stare sè faci déca te încredi asíá tare în altii.

— Iértá, dulce Pulcheria, lui Teodosiu; elu din respectu catra tine a scrisu, — se rogá Atenais.

Si Pulcheria rupse decretulu de esilare.

— Acum cetesce alu doilea decretu, — grai de nou Pulcheria.

— Eu nu potu ceti, ími tremura mân'a, ochii mi s'au întunecatu; eu te-am ofensatu.

— Asíá dara voiu ceti eu, — grabi ea cu unu tonu demandatoru, ce pe ímperatulu si ímperatés'a i ínspaiméntá:

— „Noi Teodosiu II esilámu prin acést'a pe Antiochu din imperiulu nostru.“

Câtu fu de mare surprinderea!

— Bine e asíá, ímperate? — întrebá Pulcheria.

— Ah! acum respiru mai usíoru, — respunse ímperatulu si sarutá mân'a Pulcheriei.

Antiochu esilatu, totu nu dormi. Satan'a alun-gatu din ceriu, nu avu pace nici în iadu.

Ce facú?

Scorni vorb'a, cá esilarea lui ar fi causata prin o relatiune neiertata a ímperatesei cu Paulinu. Acést'a scornitura, cá tóta vorb'a rea, sborá din satu în satu, din orasiu în orasiu, pâna si la urechile ímperatului.

Si ímperatulu?

Unu inamicu necunoscutu pâna aci începú a-lu atacá la ânima. Jalusi'a, acést'a pasiune diabolica, se furisiá în internulu seu, cu atâtu mai lesne, cu câtu de ferbinte ísi iubiá elu soǎa sa.

— Va fi! — isi dícea elu. — Pentru acea petrecu ei óre întregi la olalta! Pentru acea pazescu ei secretu de catra mine!

Si preambându-se în sus si în jos îl fremétau cugetele.

— Dar déca e o scornitura numai! O virtute asíá stralucita, cá a ei, sè fia capabila de tradare? Nu! nu! departe de mine cugete negre!

Si acestu monologu i se presentá desu. Satan'a cu ângerulu se luptá, si ângerulu ívingea. Dar óre totu asíá va fi? În cartea vieții ce este scrisu?

În dílele urmatóre ímperatulu primí nisce mere frumóse, între cari unulu erá de o marime si frumsetia extraordinaria!

Antiochu, séu mai bine demonulu dintr'ensulu, le tramise din departare, de unde erá. Si înca cu ce scopu diabolicu! Merulu celu mai mare erá inveninatu. Deci sufletulu lui peatosu si infernalu a decisu sè péra parechi'a ímperatésca!

Dar acést'a n'a fost scrisa în cartea vieții, si geniulu celu bunu a aperatu dóue vietí nevinovate.

Ce s'a întemplatu deci?

Ímperatulu vedíendu merulu celu frumosu între mere, celu d'ântâiu cugetu alu lui sborá la Atenais.

— De multu am doritu a-ti presintá unu lucru mai raru, scumpa Eudoxia! — se adressá Teodosiu, întrându la ea. Astadi mi se dá ocasiunea, a-ti oferí acestu meru raru, primeșce-lu cu inim'a, cu care io ti-lu intindu.

Atenais nu observá durerea exprimata în cuvintele ímperatului. Ea nu scíá ce scornitura se vorbeșce. Pentru acea cu cea mai mare sinceritate primí merulu, si respunse:

— Cum sè nu primescu cu bucuria unu meru atâtu de frumosu, mai vêrtos când mi se presinta de catra ímperatulu si sotíulu meu?!

Si nuantíele vocii ei, manier'a purtării si expresiunea fisionómiei sale, esprima o inocintia curata cá sórele.

Teodosiu avea cea mai inversiunata lupta interna.

— Acést'a femeia marétia nu póte fi vinovata! — isi dícea elu.

— Primesci dara merulu cu bucuria? — întrebá de nou.

— Primescu, — si dícendu îl privi cu dulce.

— O! vina, scump'a mea Eudoxia! sè te îmbratíșezu. Tu ești margaritariulu meu celu mai prețiosu! Tu, lumin'a vieții mele!

Si ea cadíu în bratíele lui.

(Va urmá.)

Georgiu Traila.

S A L O N U :

Conversare cu cetitórele.

— La spargerea dietei. —

Între tóte bunetátile nóstre paméntesci sáneta-tea e cea mai scumpa. Deci — în acestu sesonu alu báilor restaurátore — sè ne ocupàmu si noi de sáneta-tate! E bine, în lips'a de bài, si *diet'a* vindeca, sè în-trebuințàmú dar si noi — *diet'a*. Si fiindu cà si adu-narea țierii se numesce la noi „dieta“, haid sè 'nce-pemu conversatiunea de față cu acésta dieta.

În septemân'a trecuta ea avù rolulu de frunte, càci se încheià, si dnii deputati — cari celu pușinu pentru acésta ocaziune aflara cuviinciosu a vinì la Budapesta — se si dusera catra casa, sè faca dare de séma alegatorilor despre acele multe lucruri mari si frumóse, câte au facutu ei în acesti trei ani trecuti.

Esceptiune si la încheiare, între ceialalti, for-mara — fíresce — unii domni deputati români, pe cari natiunea i-a alesu întemeiându-se pe unele pro-missiuni frumóse, pentru cari unii alegatori avura si au sè supórté loviri grele, — si cari, totusi absen-tându luni si ani întregi, pe când legile cele mai im-portante se primiau cu majoritate numai de câte-va voturi, nici macaru la actulu încheiării nu se înfa-șisara.

De ce sè fi vinitu? De ce sè se fi oboșitu caletor-indu în asià caldura mare? Diurnele se potú tramite si pe poșta!

Asià dara sè vorbimu despre dieta! Si voindu sè începemu, numai decátu ni sè îmbulzesce sub con-deiu asemenarea ce putemú sè facemu între concep-tele cuvântulu „dieta“ în ambele sale întielesuri : cá mijlocu higienicu si cá adunare a țierii.

Cuvântulu, ce e dreptu, e acelasi din litera în litera ; dar în ambele întielesuri rezultatele actiunilor sale sânt cu totulu opuse.

Déca si *diet'a* — despre care ni-amú propusu a vorbí — ar produce țierii atât'a bunetate, cá si *diet'a* cealalta — sánetătii, cine n'ar binecuvântá-o?

Dar totusi este unu punctu, în care ambele a-cesté *diete* sémena, si anume în acel'a, cà améndoue — usioréza. Cea din urma numita usioréza durerile bol-navulu; ér cealalta — prin legile sale — usioréza pungile bierilor locuitori ai țierii.

Durere înse, cà si aceste efecte comune totusi producu în fine rezultate contrarie; càci, pe când bol-navulu, în urmarea usiorării cauzate prin dieta, se în-taresce, — *tiér'a*, prin usiorările produse de *diet'a* sa, slabesce si mai tare.

Dar nu e mirare, càci aceste din urma sânt niste — usiorári îngreunátore.

Dóra dosele sânt mari? Séu dóra ar trebui sè întroducemu altu sistemú — de cura? Sè ne rentór-cemu de la alleopatia la homeopatia? Se póte! Dar védia doftorii țierii!

Noi avemu o multime de doftori. Dar cei mai multi din ei sânt pré egoisti. Ei nu vindeca de-o po-triva pe toti locuitorii acestei țieri, ci au grige numai — de némulu lor.

Si când si altii ceru vindecare, ei li dau niste lécuri cari se potrivescu numai pentru constructiunea si rândi'a némulu lor, de cari apoi aceia se bolnavescu si mai tare.

Asià dñeu, pentru cà doftorii nu-i cunoscú, séu mai bine — nu vreu sè-i *recunósca*.

Astfel apoi nu e mirare, cà partea cea mai mare a țierii suferé, si cà *tiér'a* întréga e bolnava.

Asià patímú noi cu doftorii — politici.

Tiér'a a consumatu medicin'a prescisa de ei, si — ce minune! — *tiér'a* n'a muritu!

Acuma dara se va începe unu nou sesonu de cu-ra. *Diet'a* de pân'acuma s'a curmatu. Ér medicii au si plecatu în tóte pãrtile țierii sè pipaie pulsurile bolnave.

Si fiindu cà paroxismulu generalu a devenitu si mai simțitoru : si doritorii d'a-lu vindecá înca s'au sporitu. Afara de doftorii de pân'acuma, o multíme de ómeni noi își oferu serviciulu lor.

O luna de dñle nu vom audí decátu programe de dieta, în cari niste cuvinte înflorilate vor promite alegatorilor totu ce le cere *ânim'a*.

În totu satulu se vor iví câte doi-trei ómeni, cari vor jurá a produce atât'a bunetate, cáta frundia si érba.

Bage înse bine de séma toti locuitorii, cà nu toti doftorii sânt adeverati medici, ci sânt si — siarlatani.

Josif Vulecanu.

Literatura si arti.

Cânteculu *Gintei Latine* a esítu la Bucuresci în dóue traduceri franceze. Una sub titlulu : „Le chant de la raçe latine“ de dlu Augustu Clavel, — alta sub titlulu : „Le chant du Latin“, de dlu Fr. Damé.

× **Dlu C. Esarcu** a scosu de sub tiparu la Bucu-resci o broșura fórté interessanta si intitulata : „Do-cumenté istorice descoperite în archivele Italiei.“ Broșur'a contine 100 de pagine.

× **Diuaristicu.** Edarea „Albinei Carpatilor“ s'a întreruptu, pâna când se va gasi unu redactoru care sè póta coresponde așteptárilor. — La Gherla va a-paré : „Amiculu Familiei“, de dóue ori în luna, pen-tru „clas'a mai pușin inteligenta.“ Redactorulu?

Dlu G. Al. Zamphiról — precum cetimu în „Rom. Lib.“ — publica poem'a sa : „Caderea Plevnei“ si cu textu francesu. Primulu cântu va aparé dñlele aceste. Abonamentulu pentru poem'a întréga e de 6 lei.

× **O carte italiana**, de mare importantia pentru noi Români, aparú de curêndu la Florentia. Titlulu ei este : „La Romania davanti all' Europa“, si auto-rulu — dlu Enrico Croce — o împarti în 4 parti : 1) Privire asupra României; 2) cestiuni urginte de în-teressu europénu; 3) persecutorii Românilor; 4) des-membrarea statelor române.

Biserica si scóla.

Pr. SS. parintele episcopu Ioanu Metianu s'a rentorsu, de la síedintțele consistoriulu mitropo-litanu din Sibíu, în dieces'a sa la Arad, de unde apoi vinì la Budapesta.

Esamenele în scélele române gr. or. din Brasiovu sânt în curgere. Cele scripturistice si orale de promovare începura la 8,20 l. tr., si durara pâna la 1 julie st. n. Esamenele publice la gimnasiu si la scóla reala începura la 2 julie st. n.; la scóla primara de copii si de copile, la 4 julie st. n. Esamenele de maturitate se vor tiné la 8 si 9 julie st. n. Ér la 11 l. c. se va tiné Te-Deum.

Scélele din Blasiu încheiara anulu școlaru la finei lunei trecute, si la 30 junie se scrbá Te-Deum. — Esamenele de maturitate se vor tiné la 3 si 4 julie st. n.

Crescerea fetelor în Bucuresci. „Români'a Libera“ scrie, cá mai multe familie din Bucuresci au început sè dea fetelor o instructiune classica. Acum trei ani, — scrie numitulu diuaru, — copilele profesorului Tanasescu, au depusu cu succesu esamenu de cursulu inferioru alu liceului; la 1876, copil'a dlui Cristofi, a obtinutu cu distinctiune diplom'a de baccalaureatu; în anulu acest'a, vedúramu la Sta Sava, dându cu succesu esamenu, dr'a Cristodoridi, de clas'a V, — fic'a ministrului Bratianu, de clas'a III, — copil'a istoricului Hașdeu si a dlui Bilcescu, de clas'a I.

Ce e nou ?

Diet'a tinú siedi't'a sa din urma la 29 junie, cu care ocaziune presedintele Coloman Ghyczy își luá remasu bunu de la deputati prin unu discursu, în care descrie activitatea acestei diete, însfrându principalele legi votate de ea. Totu cu acesta ocaziune, ministrulu presedinte a spus, cá alegerile se vor face în prim'a jumetate a lunei lui augustu, si cá diet'a viitoare se va intruni în lun'a lui octomvre. În dñu'a urmatóre Maj. Sa regele încheiá diet'a în Buda prin cuventu de tronu.

Prelati români vinira mai toti sè fia de fația la încheiarea solemnă a dietei. Confessiunea gr. c. fu reprezentata prin ênsusi Es. Sa PrS. mitropolitu dr. Ioanu Vancea si prin PrSS. episcopi Pavel si Mihali, — éra cea gr. or. prin PrSS. parintele episcopu Ioanu Mețianu.

Miscările electorale se si începura mai în tóte părțile țerii. Avemu sciri si despre unele candidări de prin cercurile române, dar le vom înregistrá numai dupa ce vom avé informatiuni positive, cáci Români n'au tinutu înca nicairi conferintie în privinti'a alegerii. În Transilvani'a asemene nu s'a decisu înca nimica.

Domnulu si Dómn'a României s'au mutatu în resiedi't'a lor de véra la Sinaia în Carpati. Se crede, cá vor remâné acolo pâna la finea lui Augustu.

Congressulu din Berlin isi va încheiá lucrările pe la 10 julie. Cestiunea Bulgariiei e pe deplinu resolvata. Russi'a a dobânditu, cá si sangiaculu Sofiei sè faca parte din Bulgari'a. Acum este în debatare indestularea intereselor Austro-Ungariiei, cari paru a se resumá într'o ocupatiune a Bosniei si a Hertegovinei si în stabilirea unei legaturi ferate directe între Viena si Constantinopole. Engliter'a asemene si-a conservatu interesele, Russia e hotarita a renunciá la Batum, în schimbulu Basarabiei. Dupa o scire mai nóua, Russia nu-si mai pretinde decâtu o parte a

Basarabiei, ér cealalta — de pe malulu Dunării — ar remâné a României. Dintre toti membrii congressului numai represintantele Italiei apera interesele României.

Memorandulu României, presintatu congressului din Berlin, contine urmatóarele puncte: 1) Nici o parte din teritoriulu actualu sè nu fia deslipita de Români'a; 2) teritoriulu românú sè nu fia supusu la nici unu dreptu de trecere în folosulu armatelor ruse; 3) principatulu, în virtutea titlurilor sale seculare, sè între în stapânirea insulelor si a gurelor Dunării, împreuna cu insul'a Sierpilor; 4) sè primésca o despagubire, în form'a ce se va crede mai usióra, si în proportiune cu puterile militare ce a pusú în lupta; 5) independinti'a sa sè primésca o consacrare definitiva si teritoriulu seu sè fia reneutralisatu.

Femeile române din Turda au întreprinsu o loteria de mai multe obiecte lucrate si donate de dênsele, în folosulu ostasilor români raniti, care numai la 9 l. c. se putú sorti. Acést'a se facú în otelulu „Corón'a Ungariiei“, cu care ocaziune publiculu adunatu își petrecú dantiandu pâna la 2 óre în nópte. Ni pare reu, cá nu ni s'a împartesitu si o cununa de nume a damelor brave.

Multiamit'a bulgara. Înca nici nu s'a statoritu definitivu positiunea viitoare a Bulgariiei, pentru care si Români si-au versatu sângele, si éta unii bulgari credu a împlini o datoría de multiamita, insultându pe Români. Si când unele diuare române, în just'a lor indignatiune, i apostroféza pentru acesta ingratiitudine, îndata se afla niște bulgari cari nu se sfescu a raspunde într'unu tonu lipsitu de tóta buna-cuviinti'a. Astfel o patí si diuarulu „Resboiulu.“ ^{Case} nu peste multu unu soldatu românú, carele a strabatutu Bulgari'a, vini sè respinga cu demnitate insolentiele bulgaresci, descriindu ingratiitudinea ce armat'a româna a întimpinatu în Bulgari'a, îndata-ce bulgarii au miroditu cá turcii au sè fia batuti. Ba chiar rușii se plângeau necontentitu de ingratiitudinea bulgarilor.

Economicu. Din comitatulu Aradului ni se scrie: Pe la noi bucatele nu sânt pré bune, cáci au suferitu de seceta, grâulu este cu taciune. În septemân'a trecuta a fost si la noi plóia; acést'a va ajutá ceva cucuruzului. Pepeni si lebenitiiele înca sânt în stare slaba, de dóue ori le-amu semenatu, póte cá de acuma înainte se vor ridicá. În septemân'a acést'a s'a începutu secerisiulu.

Sciri merunte. Scirile din mai multe parti ale țerii ni spunu, cá secet'a a produsu taciune în grâne. ✕ Dlu D. Bratianu s'a rentorsu dela Constantinopulu la Bucuresci. — Imperatés'a Russiei a conferitu imperatesei Germaniei si reginei Danemarcei ordinulu Crucii Roșie cl. I. — În părțile de sus ale Moldovei mai tóte riurile au versatu. Grâulu si p'acolo e mai totu cuprinsu de rugina si taciune.

Suvenirea mortilor.

Nicolae Alesandru Golescu, fost ministru alu României, a încetatu din viétia la Viena în 7/19 juniu în etate de 70 ani. Remasítele paméntesci ale repausatului, transportate la Bucuresci, se înmorméntara acolo la 14/28 junie.